

El meu amic capellà

Joan Daniel Bezsonoff

Confessi que, després de la perfecció de *Viatge pel meu país*, tenia una mica de por en començar la lectura d'*El balneari*, la darrera novel·la de Joan Garí. Ha esdevingut un joc entre nosaltres, un *private joke* d'afirmar que ens agraden més les obres autobiogràfiques del company d'aquesta pàgina que no pas el seu vessant novel·lesc.

El balneari és una variació valenciana sobre *La muntanya màgica* de Thomas Mann amb moltes picades d'ullet. Segurament moltes m'han escapat ja que no he llegit aquest llibre i no pensi llegir-lo mai després d'haver suportat l'avorrida adaptació cinematogràfica amb Charles Aznavour que vaig aguantar fins al final per amor... Potser la novel·la de Garí pateix d'aquest homenatge constant a l'obra alemanya. Un escriptor fracassat, separat, desesperat, s'aïlla en un poblet muntanyol conegut per les seues aigües medicinals per tal de refer-se i escriure una guia de pel·lícules dirigida a un públic homosexual. Ha de començar per *Casablanca*. Fer de Bogart una icona gai no deu pas ser fàcil.

El millor amic del narrador és el rector del poble, amb una ideologia esquerrana bastant allunyada dels seus col·legues espanyols. "Naturalment, no veuen amb bons ulls les interpretacions evangèliques de Sòcrates Miró. No han paït el Vaticà II perquè encara estan assimilant Trento" (pàgina 42).

Joan Garí sap animar els seus personatges, fer-los simpàtics. Viuen realment, es relacionen amb naturalitat i se'ns fan entranyables. Mentre llegia, esperava amb delectació les intervencions d'en López Marmudella, l'impagable editor. Sense avorrir-nos mai, seguim converses d'un alt nivell cultural entre el mossèn i el narrador que m'han recordat les millors pàgines dels seus dietaris amb citacions comentades àgilment.

El balneari

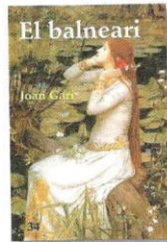
JOAN GARÍ

Editorial 3 i 4

Premi de narrativa Certamen Literari de la Ciutat de Vila-real 2012

València, 2013

208 pàgines / 18 euros

Un humor discret, present en tota la novel·la, amenitza el relat on no passa quasi res, com a la vida mateixa. "Comentava en veu alta que tots els polítics eren perillosos, però especialment els d'esquerres, perquè 'els de dretes ja eren rics'" (pàg. 29).

En aquesta història d'homes feia falta una dona. L'autor ens presenta una romanesa enigmàtica, adés riallera, adés esquerra. No diré res més sobre ella...

Un dels grans interessos del llibre i de l'obra gariniana en general prové del seu ús del lapso que parlen a València. No té manies a l'hora d'emprar els localismes més allunyats de la variant central, però ho sap fer amb intel·ligència i bon gust. Tot servant la naturalitat del seu valencià, l'autor no perd mai de vista el lector d'altres terres catalanes. *El balneari*, fi i deliciós com un sorbet, constitueix una etapa molt agradable i refrescant en la seua trajectòria.

<http://mitropane.vefblog.net/>

Joan Garí

“*El balneari*, fi i deliciós com un sorbet, constitueix una etapa molt agradable i refrescant en la trajectòria de l'autor”